

Dr. Szabó Lajos közleménye rektori kinevezésével kapcsolatban

Létrehozás: 2010. május 22., 11:17 Legutolsó módosítás: 2010. május 27., 21:24

Dr. Szabó Lajos, az Evangélikus Hittudományi Egyetem gyakorlati teológiai tanszékének vezetője, az egyetem kinevezett rektora az alábbi közleményt juttatta el szerkesztőségünkhöz rektori kinevezésével és múltbeli tevékenységével kapcsolatban:

Rektori kinevezésem átvétele után egyházunk megkeresett engem múltbeli tevékenységemmel kapcsolatosan. Ezúton tudatom hittestvéreimmel, a Magyarországi Evangélikus Egyház tagjaival, hogy 1984-től kapcsolatban voltam a BM titkosszolgálattal. Döntéshozatalom idején sajnos úgy láttam, hogy az LVSZ budapesti nagygyűlésének zökkenőmentes lebonyolítását, valamint a gyenesi ifjúsági konferenciák folyamatos és zavartalan megrendezését az akkori körülmények között minden eszközzel biztosítani kell, mivel ez a két rendezvény kiemelkedő jelentőséggel bír egyházunk életét és jövőjét illetően. Hogy akkori döntésem mennyiben volt helytelen vagy szükséges, azt bárki saját lelkiismerete szerint megítélheti. A teljes igazságot azonban Isten, aki a szíveket és a szándékokat ismeri, reménységem szerint napvilágra hozza a tisztánlátás és az igazság napján.

Szándékom és tudomásom szerint tevékenységemmel sem személyeknek, sem egyháznak kárt nem okoztam. Ha akaratom ellenére ez mégis megtörtént, akkor azoktól, akiket megbántottam, valamint mindazoktól, akik számára ez a bejelentés csalódást és fájdalmat okoz, bocsánatot kérek. További munkámmal egyházunk épülését és közösségének megerősödését szeretném szolgálni.

Budapest, 2010. május 21.

Dr. Szabó Lajos

az Evangélikus Hittudományi Egyetem

gyakorlati teológiai tanszékének vezetője,

az egyetem kinevezett rektora

A Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériumának közleménye dr. Szabó Lajos rektor nyilatkozatáról

— Felvéve: dr. Szabó Lajos, egyház, Országos Presbitérium, evangélikus, nyilatkozat
Létrehozás: 2010. május 27., 21:13 Legutolsó módosítás: 2010. május 27., 21:26

Az alábbiakban a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériumának az evangélikus.hu szerkesztőségéhez eljuttatott közleményét hozzuk nyilvánosságra:

A Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériuma sajnálattal értesült dr. Szabó Lajosnak, az Evangélikus Hittudományi Egyetem megválasztott és kinevezett rektorának most közzétett nyilatkozatáról, mely szerint a rendszerváltás előtti években együttműködött az állambiztonsági szolgálatokkal.

További szakmai pályafutására vonatkozó döntését lelkiismeretére bízva, ugyanakkor kéri, hogy az állambiztonsági szolgálatokkal való együttműködés részleteiről tájékoztassa a tényfeltáró bizottságot.

Hisszük, hogy egyházunk közössége megbocsátó szeretettel fordul dr. Szabó Lajos testvérünk felé.

Budapest, 2010. május 27.

A Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Presbitériuma

csak egy dolgot

Elküldte Kovács Előd idő 2010. május 26., 12:11

Mindent értek, csak egy dolgot nem:
miért a rektori kinevezés átvétele UTÁN.

bm

Elküldte idő 2010. május 26., 12:43

„hat talán azért, mert addig senki sem kérdezte (?). Azonban a "sajnos úgy láttam" azt is jelentheti, megbánta.

Szerintem pedig....

Elküldte initx idő 2010. május 26., 19:52

Annak idején ('90-es évek közepe) szoros barátság fűzött egy azóta elhunyt teológiai professzorhoz (hetente többször is jártam hozzá beszélgetni és tanulni), akivel sokszor beszélgettem erről a témáról. Ő is aláírta ugyanazt a papírt, amelyet a teológiai professzorok majdhogynem mindegyike (különben az Állami és Egyházügyi Hivatal nem engedélyezte a tanári állását, elnézést kérek attól, akinek mégis), és természetesen ő is írt jelentéseket, mint ahogyan más professzorok is írtak. Ez olyannyira nem volt titok, hogy mindenki tudta. Nem tudom, én mit (nem) tettem volna a helyükben, de azt igen, hogy ha ők nem írják alá a papírt, akkor nem tanulok meg tőlük sem görögül, sem latinul, sem mást. Gyenesdiáson ugyan nem voltam, de elég kizártnak tartom, hogy egy ilyen intézmény a szocializmus alatt tartósan fennmaradhatott volna anélkül, hogy valaki ne kezeskedett volna az ÁEH-nál a "szocialista rendszer építéséért" stb. Ennek ellenére, és éppen ezért, nem gondolom, hogy ezeket az embereket a szocializmus építésével lehetne vádolni, történelmi értelemben az igazi bűnösök szerintem ennél följebb keresendők, a szocialista rendszer üzemeltetői között. Kollektív bűnösnek kikiáltás helyett ezért az egyéni cselekedeteket kell mérlegre tenni, egyszerűen ki kell kérni a jelentéseket és megnézni, hogy kiről mit írtak. Megjegyzem valakivel rosszat tenni nem csak "beszervezettként" lehet, sőt még a szocialista rendszer sem kell hozzá... Én mindenesetre azt gondolom, hogy azok a teológiai professzorok, akikkel valaha is beszélgettem erről, nem ártottak a légynek sem, vagy ha igen, Isten a szívek vizsgálója és nála van a megbocsátás is.

Szabó Lajos rektor közleményéhez

Elküldte Guóth Emil idő 2010. június 01., 16:22

Nagyon sajnálom ami történt. Csak reménykedni tudok abban, hogy a késői megkeresés nem

ártó, aljas szándék eredménye. Ez esetben csak egyet mondhatok: nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak. Igazságot a hamisság eszközével senki sem szolgálhat. Sem ügynök, sem tartótiszt, sem igazságkereső "tényfeltáró", de a "gyógyító emlékező" sem, aki könnyen az un. kegyes hazugság (hamisság), elhallgatás talajára tévedhet. Én most próbálom nem ezt tenni. Mindig foglalkoztatott az a probléma, hogy bizonyos engedményeket tevő és ezáltal pozíciót nyerő vagy megtartó családok generációkon átívelő előnyöket élveznek (kiemelt szolgálati helyek, jó iskolák, külföldi kapcsolatok és utazások, nyelvek ismerete stb.), míg mások, akik nem kötöttek ilyet, utódaikkal együtt sokszor csak a hátrányait tapasztalják "hétköznapi hősiességüknek", hajlíthatatlan elvszerűségüknek (vidéki eldugott magány, rosszul felszerelt iskola, osztályellenség stigma, sem nyelv sem külföldi utak stb.). Nem gondolom, hogy egyedül az Úr feladata lenne, hogy a halmozódó előnyök és hátrányok helyükre kerüljenek, kiegyenlítődjenek. Kötelességei elsősorban és így igazi terhei az írástudónak, a hatalmasnak, a gazdagnak, az előnyt élvezőnek vannak. Nem természetes és magától értetődő helyzetük, főként nem jár nekik, hiszen az ő kiváltságaik mások számára kínzó hátrányokat generáltak (hacsak véltet is). Nekik kell erre gondolniuk minden nap, és átérezni szolgálati kötelmeiket. Tudni, hogy életem házában olyan kötőanyag is van amely nem az Úr akarata szerint való. Ha ezzel a mindennapos tudattal, őszinte tiszta szívvel szolgálom legkisebb testvéreimet nap mint nap, akkor (felfogásom szerint csakis akkor) változhat a hamis építőanyag tiszta, hamisítatlan kötőanyaggá. Valami hasonló pozitív példát látok és érzek a Fabiny család történetében. Visszatérve rektor úr esetére, magam is úgy vélem, hogy korábban bíznia kellett volna a közösség bölcsességében és Isten megbocsátó kegyelmében. Ha van még az Úrnak terve általa, akkor úgysem hagyja elveszni bárányát és meglágyítja társai szívét a megbocsátásra. Ebben az ügyben ugyanolyan érintett a közösség, mint amilyen az együttműködő, persze más-más felelősséggel, terhekkel, feladatokkal. Csatolom ezzel kapcsolatos gondolataimat, amit evangélikusságunk számára írtam, és csak később jelenik meg.

Minden jelenre és a jövőre vonatkozó döntés meghatározó módon támaszkodik a múltból merített egyéni személyes és közösségi szellemi-lelki tudásra, amely részben az átélte vagy áthagyományozott tapasztalatokból táplálkozik. A múlt nem elhagyott, mögöttünk lévő, megváltoztathatatlan valóság. Pilinszkyvel szólva: „A múlt küzdőterén zajlik le minden ember (és minden közösség) drámája a rosszal szemben, amit – a pusztán tények szintjén – visszavonhatatlanul elkövetett”. A múlt sohasem múlik el, csak a benne megtörtént események a jelen szemlélő számára a helyükre kerülve kialakítanak egy helyes, helyén való, azaz erkölcsi értelemben jó rendet és viszonyulást. A múlt tehát az alap, amin állunk, amit megismerve érthetővé válnak egyházunk jelenbeli kínjai, sokszor reménytelennek látszó belső terhei, deformációi. A reformáció mai követőinek mindezt ugyanolyan tisztán kell látniuk, mint ötszáz évvel korábban élt elődeiknek, hiszen egész történelmük erről szól. Csak az alapok állapotának mind teljesebb ismerete, „statikai” vizsgálata, a szükségeshez képesti megerősítése tesz lehetővé bármilyen jövőtervezést, reális megújulási stratégiát. A múltunk a mi legfőbb reményünk, állította Pilinszky János a híressé vált paradoxon jellegű kijelentésében. Közvetlenül nem benne élünk, távolabbról a nagyobb egészen belül keressük a helyét, az értelmét a megtörtént dolgoknak, és megdöbbenünk, amikor szembe találjuk magunkat az ember számára már látszólag megváltoztathatatlan, egy kvázi örökkévalónak látszó dimenzióval. A döbbenet akárcsak a szenvedés általában kijózanít, és tehetetlenségünk, kiszolgáltatottságunk önkéntelenül is a „minőségi cselekvés” felé fordít minket. A bűnbánat és a vezeklés, az ima, a szeretet és megbocsátás azt a létdimenziót nyitja meg előttünk, amelyben nincsenek időbeli korlátok, és mint írja Pilinszky, „Érintésükre a legszörnyűbb tett is színarannyá

válhat". Ha a megtörtént eseményeken nem is tudunk már változtatni, de a hit-erkölcs terébe emelve a dolgokat, azok a helyükre kerülnek, megváltozik hozzájuk fűződő viszonyunk, végső soron mi magunk. Átéltük az igazság és megszabadulás örömteli valóságát. A legnehezebb pillanat mindig: az egy lelki közösségben élő testvéreink szemébe nézve feltárni előttük az általunk ismert és vallott teljes igazságot arról a múltból, amelynek ők is mindenképpen részesei, érintettjei akár átéltként, akár örökösként. Az egyén feltárt igazsága az ő megszabadulásuk záloga is. Az elhallgatások, féligazságok megakadályozzák, hogy közösségünk történetének alapkövei a helyükre kerüljenek, és így reformáló közösségi házunk újjáépítését félhomályban tapogatva, félig vakságban vagyunk kénytelenek végezni. Abban a házban pedig, amelynek építése során a hamisság tégláit is felhasználták, bármennyire is a jövőnek építik azt, nem találhat otthonra az Isten. A felelősség tehát óriási.

Sok lelkierőt és hitet kívánva a rektor úrnak: Guóth Emil

Helyén marad, mint Fletó?

Elküldte Jannus Gábor idő 2010. június 15., 07:53

Szép, szép a bűnbánat! Már ha valóban az.

Itt két további kérdés is felmerül:

- 1.) Ha nem derül ki, nem jelenti be a professzor úr. (Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés!) Igaz megbűnásnak tehát nyoma sincs. Az egész kényszerűségből fakad!
- 2.) Ezt a lelkületet támasztja alá, hogy nem ajánlotta fel lemondását, hanem helyén marad - "a pótolhatatlan nagy emberek nem tehetik meg, hogy megfosszák maguktól környezetüket" -, mint a Nagy Kormányos (Fletó) a kormányruánál!

Ugyanaz az ideológia kap hangot érvelésében, mint amellyel a BM-kapcsolatot magyarázza, ti.: "magasabb szempontoknak engedve tette/teszi, amit tett/tesz!"

Hja! Mindig ezek a fránya "magasabb szempontok"... :-/

Száraz fürdés

Elküldte Jannus Gábor idő 2010. június 15., 07:42

A naivitás ékes példái kapnak hangot a kapcsolódó nyilatkozatokban.

Erre épít a közlemény közreadója is - láthatóan sikerrel.

Nem tudom, ki hogy van vele, de ha azt mondanám, hogy minden reggel úgy fürdök meg tusoló alatt, hogy mindig száraz maradok, elhinnétek?

Nos, drága felebarátaim, így van ez a nem jelentő és másoknak kárt nem okozó ügynökökkel is...

Fáj! Igen, az igazság gyakran okoz fájdalmat. De attól még az marad, ami... - valóság.

Szeretettel köszöntök mindenkit a Való Világban!

Helyén marad - miért ne?

Elküldte Kiss Nóra idő 2010. június 15., 08:32

Még jó, hogy helyén marad Szabó Lajos. És maradjon is, ezért a mostani szarakodásért nem kellene távoznia, bár karakánabb lenne, ha végre nyilatkozna...

De ha nem maradna, két másik alternatíva lehetne:

Vagy továbbra is Csepregi Zoltán regnál, aki köztünk szólva sem igazán rektor alkat, vagy pedig átveszi helyét Jutta Hausmann német professzor, aki valljuk be nem sok mindent tett le az asztalra. Németországban tudományosan nem egy elismert nagyság, hát eljött Magyarországra, de nehogy már rektor legyen belőle, könyörgöm!

Még egy harmadikat is hallottam: a leköszönő Csepregi jöhetne, no de kérem, neki meg nincsenek meg az ehhez szükséges dolgai. Ráadásul az ezelőtti kormányban való szereplésével kicsit lejáratta egyházunkat.

Etikai, vagy személyi kérdés ---Válasz Kiss Nóra: "Helyén marad - miért ne?" c. hozzászólására

Elküldte Jannus Gábor idő 2010. június 19., 12:23

Meghökkenítő és megdöbbentő volt olvasni az etikai kérdésnek személyi kérdéssé történő konvertálást! - Mindezt magától értődő módon fogalmazta meg a hozzászóló, s azóta csönd.

Így gondolkodik mindenki?

Így gondolkodnak felelős(?) vezetőink is? (Azért tettem ki kérdőjelet, mert ezek után még róluk is kiderülhet valami; lévén a rektor úr is közéjük tartozott/tartozik...)

Baj van az egészséges gondolkodással (és mert a baj sosem lehet kicsi, ezért nem teszek ki jelzőt/jelzőket), ha ez a szemlélet nyer teret egy magát egyházként aposztrofáló szervezetben/közösségben!

Miként várjon ezek után a föld népe útmutatást lelki vezetőitől ("Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő." - Mal 2,7), ha egy etikai kérdés nem kerül világos megítélésre-elítélésre, hanem - ilyen-olyan érdekektől-kérdésektől vezérelve - elvonatkoztatnak az ügy erkölcsi vonatkozásaitól?

...és ugyan milyen "útmutatást" kapott eddig?

Az első kérdésre könnyű válaszolni:

- Sehogy.

Mert ha a gyilkos is tisztségében maradhat, ha nincs nála jobb szakember, akkor a képzettség és tehetség felment általánosan érvényes törvények alól. (Erre a napi politikai "kultúrában" láttunk példát eleget!)

A másodikra még könnyebb:

- Semmiképp!

Mert aki elferdíti a törvényt a kis dolgokban, az elferdíti a nagyokban is; s aki a nagyokban torzít, a kicsikben sem lesz egyenes és igaz.

("Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!" - Ézs 5,20-kk.)

Ó, merre tartasz emberiség? Ó, merre tartasz evangélikusság? (A kérdés sajnos csak költői...)